

Publicerad 2018-07-25 15:14 av Göran Strömqvist

Ur en kommande novellsamling

Den gula drakens hämnd

Lördagskväll och ensam hemma med ”Den Gula Drakens Hämnd”. Det kunde inte bli bättre? Per laddade upp med några kakor och ett glas saft.

- Företaget är inte utan risk, ja kan vara livsfarligt, sade konsul Marcus Willner i det han kastade en snabb blick på sin briljanterade guldchronometer.

Per gnessade förväntansfullt ryggen mot soffkuddarna och greppade boken litet hårdare. Boken var storebror Åkes som just fått den i present och belagt den med läsförbud eftersom han själv inte hunnit läsa den ännu. Men Åke var på scoutläger hela veckan så Per vågade trotsa förbudet.

- Säkert kan det inte bli svårare än på Gula Floden och dess pirater – eller vår senaste dust med compradoren Tsi Chuang både i Kina och Japan,” sade Kurt Lagerberg,

konsulns man i expeditionen och dess ledare, antydande äventyr som Per inte läst om ännu.

Mary Boyd lade ut, en gammal brigg med dolda kanoner ombord, en skorv lämplig för denna resa som inte fick väcka uppmärksamhet i hamnarna på södra Borneos kust. Kaptenen var Pat O’Brien, god vän med Kurt Lagerberg. Man skulle idka byteshandel med infödingarna som ibland ägde dyrbarheter som de inte förstod värdet av och som konsuln gärna ville åt. Med en diskret båt var det lättare att förhandla sig till vad som kunde dyka upp, kanske både guld och diamanter.

Redan från början anade de båda vännern ett hot mot resan. Golden Star, en snabbseglande elegans, hade legat i hamnen och just avseglat med Harry Moxton ombord, en obehaglig typ som Kurt Lagerberg och Pat O’Brien helst inte ville ha att göra med. Vart kunde Golden Star vara på väg? Och varför stack hon ut nästan samtidigt som Mary Boyd? Hade någon spionerat på dem? Moxton?

Vinden var god, en lagom nordost. Gamla Mary Boyd visade sig lättare på kölen än man skulle vågat hoppas.”

Besättningen uppgick till 13 man, olyckstalet, och andrastyret Curry Grade, hetsig irländare, slagskämpe och slug, var betänksam. Hur lyckosam kunde en sådan resa bli?

Curry Grade, ja! ”Det röda och tovigga håret kunde ju fördragas, men knappast den dolska och lurande blicken, i vilken det sannerligen inte fanns något gott. Halsen var grov och armarna långa. Hans högra kind var vanställd av ett djupt ärr.”

Per tyckte sig kunna se Grade framför sig.

Plötsligt befann sig Grade i kaptenshytten i försök att dyrka upp några lådor för att komma åt kaptenens

papper och pengar men blev överraskad av Kurt Lagerberg som förvånande nog inte låste hyttddörren för att hämta hjälp. Grade fångades emellertid, bakbands och låstes in men kom fri och rymde från Mary Boyd för att fångas upp av Golden Star och Mogston. Ännu en potentiell fiende att hantera för Kurt och Pat.

En lovande inledning på 25 sidor. Per tog en kaka och en klunk saft. Då ringde det på dörren. Per gick och öppnade.

”Du är ensam hemma, pysen. Vi vet att din morsa och farsa är borta och också din brorsa. Så gör det nu litet hemtrevligt för oss! Och rör inte telefonen det säger jag dig! Finns det nån öl! Visa oss till köket!” Två skäggiga individer föste Per framför sig, viftade med ett par pistoler och letade sig in i våningen. De lade ifrån sig vapnen och öppnade kylskåpet. Per såg sin möjlighet, rusade ut från köket, låste dörren och slängde sig på telefonen. Sen sprang han upp till sitt rum och vred om nyckeln. Han hörde bovarna skrika och dunka i nedervåningen men också polisbilens sirener. ”Att jag vågade! Och att jag låste!” tänkte han. ”Var fick jag det ifrån?” Fridstörarna fängslades och Per fick berätta händelseförloppet för polisen men efteråt ville han vara ensam igen. ”Nej, ring inte mamma och pappa! Jag klarar mig.” Och återgick till boken.

Nu, 80 år senare, sitter jag med samma bok igen, Den gula drakens hämnd av Axel Kärffve, utgiven på B. Wahlströms Ungomsböcker 1929, och försöker leka fram litet pojkbokstext i anslutning till boken. Omslaget är slitet och bladen gulnade. Några knivrispor på bokens framsida påminner om ett gräl mellan mig och min bror, där jag fått ge mig och i stället hämnats genom att rispa på boken. Så lömsk var jag. Risandet kommer jag ihåg men inte vad vi grälade om.

Axel Kerfve, bokens författare, född 1863, död 1938, var en av Sveriges första kriminalboksförfattare som ibland publicerade sig under pseudonym. Vid sekelskiftet skrev han bl.a. Gunnar Holms minnen, en fiktiv Stockholmsdetektivs memoarer i fyra delar. Under åren fram till sin död utkom också ett stort antal ungdoms- och äventyrsromaner av Kerfves hand, varav ett fyrtiotal i serien B.Wahlströms ungdomsböcker. Han översatte också ungdomsböcker och skrev kupletter åt varietéartister.

Det är litet intressant att så här på 2000-talet komma i kontakt med den stil som användes i en ungdomsbok på 1920-30-talet. Pluralform av verben förstås, långa meningar med ett ibland krystat språk, man åser och åhör en konversation t.ex, men texten löper ändå lätt med övertygande sjötermer under det att de båda friska, starka vita européerna framgångsrikt tar sig an tjuvaktiga malajer, opålitliga gulingar och berusade bugiser, ett folkslag som också Joseph Conrad omtalar i romanen Lagunen.

Jag läste ett antal ungdomsböcker av Axel Kerfve på 1930-talet. Samtidigt som de gav spänning gav de dolt rasistisk information om folkslag i Ostasien, något som ostört påverkade mig. Till och med i 20-årsåldern (och kanske fortfarande) tänkte/tänker jag ibland nedsättande om malajer, kineser och japaner.

Och hur gick det med expeditionen?

Konsuln hade inte överdrivit farorna som Kurt Lagerberg och Pat O’Brien kunde vänta sig. Men

åtminstone för Kurt var det just dessa som eggade honom.

”Han steg upp och såg sig om efter sitt vapen. Någon rörde sig av och an utanför luckan och vid en springa genom vilken ett svagt ljussken trängde in i den lilla lagerkammaren såg Kurt en man röra sig. Ljudlöst smög han sig fram till fönsteröppningen. Det var Kve Piang alias Tsi Chuang, den gamla plågoanden från Peking och Shanghai. Och såg han inte Curry Grade, det sluga andrastyret som rymt från Mary Loyd, där i skogsbrynet?”

Då och då i berättelsen ger författaren förklaringar i löpande text. T.ex. ”Compradoren Tsi Chuang hade varit en av huvudpersonerna i Kurts och Pats tidigare äventyr i Kina under det stora inbördeskriget, varom tidigare berättats i Piraterna på Gula Floden.” Eller: ”De kommo farande i en stor praha – båtslag som förut blivit nämnt.” Kärfve tänkte på sina unga läsare.

Efter att ha kämpat emot och överlistat ett antal lömska kineser däribland Tsi Chuang, lämnade Kurt och Sam briggen Mary Boyd i säkra händer och sökte sig tillsammans med några pålitliga män inåt land för att bland bugiser, gulingar och nu också dajaker och huvudjägare försöka göra ”de förespeglade fynden av både diamanter, guld samt platina”. Men det var vilda trakter och Tsi Chuang förföljde dem och låg på lur litet varstans. De två kamraterna följde Mahakkamfloden, tillfångatogs, befriades, anfölls av giftiga ormar, Kurt valdes till dajakhövding m.m. och slutligen hittade de en avgudaskatt som samlats in av människoätande vildar, en skatt, visade det sig, som Moxton på Golden Star men och också Curry Grade var på jakt efter. Inte blev det lättare när de kom i kontakt med Sultanen av Kutei, Gong Dewa, som samarbetade med Tsi Chuang. Men Kurt och Pat red ut stormarna, Tsi Chuang dog, mördad av konkurrenten Moxton, och Mary Loyd kunde segla hem skatten i triumf. En häpen konsul delade generöst med sig av rikedomarna till de båda vännerna och berömde dem för att också ha ”städat upp” på södra Borneo efter Tsi Chuangs och Moxtons framfarter.

Per slog ihop boken och hämtade den tunga morteln från köket, lade boken på golvet och ställde morteln ovanpå. Där skulle den stå över natten för att storebror Åke inte skulle märka att boken blivit öppnad.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Göran Strömqvist med Poeter.se id #43431 innehar upphovsrätten